

DE PAARSE ENGEL

een Jim Matteos-thriller

ERA RICHMEN

Uitgeverij Necker | Noordwijkerhout

© 2024 Era Richmen
© 2024 Uitgeverij Neckar
i.s.m.: Dorine Holman, literair agent/impresario
Omslagontwerp: Villa Grafica, Diemen
Omslagbeeld: Shutterstock
Herbewerking: Uitgeverij Neckar
Opmaak: Uitgeverij Neckar
Drukwerk: Leesterheide Grafisch, Raamdsonk
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie, Noordwijk

ISBN 9789493192935
ISBN 9789493192997 (e-book)
NUR 332
Heruitgave, eerste druk oktober 2024

www.uitgeverijneckar.nl

Royalty's van de Jim Matteos-reeks worden door de auteur gedoneerd aan Stichting Dream4Kids en Stichting AYA Jong & Kanker Foundation. Voor meer informatie ga naar www.erarichmen.nl

Personages in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of personen, levend of dood, berust op puur toeval. Hieraan kunnen geen rechten worden ontleend. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BAKER BEACH

SAN FRANCISCO, CALIFORNIË

VERENIGDE STATEN

Hij merkte dat het ritme van zijn slagen vertraagde. Het lange gevecht met het water had bijna alle energie uit zijn lichaam gezogen. De zeebodem leek aan te voelen dat zijn spieren op het punt van breken stonden en wachtte geduldig zijn kans af om hem in zijn zandbed te verzwelgen. Als een prooi die verstrikt raakt in het ragfijne web van een spin. Hij mocht niet opgeven. Niet nu hij bezig was zich van zijn demonen te ontdoen. *De paarse vlekken.* Weer doemde het beeld op. Net als gisteren en de dagen ervoor. Niet aan denken. Concentreer je op je ademhaling. Om de drie slagen lucht happen, synchroon met je armslagen. Links ... rechts... links.

De gps-sensor van zijn horloge piepte. De stroming van de Stille Oceaan was krachtig. Een nieuw persoonlijk record. Tweehonderdvijftig meter verder. Zou hij zijn beste tijd ook hebben verbeterd? Altijd weer die competitie. Vocht hij met de zee, met zichzelf of met een geest uit zijn verleden? Zijn vader, door wie hij nooit was gezien, die hem nooit goed genoeg had gevonden. Wat had het nog voor zin dit na te jagen? Zijn vader was al maanden dood.

Vijf, vier, drie, twee ... De laatste piep hield lang aan, als het geluid van de flatline op een hartslagmonitor. De Dood. Hoe vaak had hij Haar in de ogen gekeken? Hij had dierbaren aan Haar verloren. Geliefden, die hij nooit genoeg had liefgehad, omdat hij niet wist wat houden van precies inhield.

Jim zwom in schoolslag terug naar de kust. Het strandhuis lag recht voor hem. Al bijna vier maanden was het safehouse hun thuis. De veranda was zijn favoriete plek. Urenlang kon hij in de schommel-

stoel doorbrengen, wiegend op de krakende, houten vlonder. Uitkijkend over de balustrade, naar de zee. Nadenkend over zijn toekomst. Hoelang kon hij nog balanceren tussen leven en dood? Hoelang kon hij zichzelf nog blootstellen aan de hoogspanning die bij het geheim agent zijn hoorde? Moest hij de post van veiligheidsadviseur aanvaarden die president Stanford hem had aangeboden? Zou hij dan meer invloed kunnen uitoefenen en de wereld beter maken? Daarom was hij toch geheim agent geworden? Had hij in al die jaren eigenlijk iets bereikt? Ja, hij haalde monsters van het ergste soort van de straat. Maar nieuwe monsters kwamen ervoor in de plaats, steeds weer opnieuw. En welke prijs had hij daarvoor betaald? Hij had niet eens gemerkt dat zijn jongere broer Stan zo diep was afgegleden door verslaving dat hij uiteindelijk kwam te overlijden. De demonen in zijn hoofd teisterden hem nog elke nacht. Was dat het allemaal waard?

Onder een strakblauwe hemel ploegde hij door de branding het water uit. Hij voelde de zon op zijn natte huid branden. Soraya leunde tegen de balustrade en zwaaide naar hem. Hoe bizar was hun relatie ontstaan? Haar broer was leider van een terroristische organisatie geweest. Aanvankelijk had hij gedacht dat zij onderdeel uitmaakte van Hashim Farouqs bolwerk. Later werd hem duidelijk dat ze daartoe was gedwongen door Hashim. Uiteindelijk had ze zelfs geholpen haar broers organisatie op te rollen.

Na deze missie had Jim bij zijn baas, William North, om zes maanden vrijaf gevraagd. Hij wilde een aantal dingen voor zichzelf op een rijtje zetten en Soraya kon zo de dood van haar broer verwerken. Niet wetend of de overgebleven aanhangers van Hashim op wraak uit waren, had North erop gestaan dat ze hun intrek in een safehouse zouden nemen. Hoewel Jim het onzin vond, had hij ingestemd, omdat North het als voorwaarde stelde waarover niet viel te onderhandelen.

Voor Soraya was het in ieder geval goed geweest. De eerste weken had ze veel gehuild. Ze was medeplichtig aan Hashims dood, het schuldgevoel was een zware last om te dragen.

‘Kijk uit dat je niet te gespierd wordt,’ riep Soraya hem lachend toe.

Het fijnkorrelige, goudgele zand voelde heet onder zijn voeten. ‘Ik wil morgen wel een beetje indruk maken op mijn therapeute.’

‘Voordat je in katzwijn valt, moet je eerst maar zien of ze echt zo knap is.’

Hij was vlak bij het huis. ‘Jaloers?’

‘Jim, kom op, die foto op haar website ziet er veel te gladgestreken uit.’

‘Dat zouden ze van jou ook kunnen zeggen.’ Soraya’s olijfkleurige huid glansde in de middagzon.

‘Ach ja, ik ...’ Soraya draaide zich om en liep opzichtig heupwiegend naar binnen.

Hij snelde de treden van de veranda op, greep haar vast en draaide haar naar zich toe.

‘Heb je na al dat gezwem nog energie over?’

SAN QUENTIN STATE PRISON

SAN QUENTIN, CALIFORNIË

VERENIGDE STATEN

Een snerpende zoemer kondigde het begin aan van de dagelijkse avondroutine. Jorge Herreira stond op van zijn brits en ging voor het traliewerk van zijn cel staan.

‘*Lights out*,’ riep de nachtwaker tegen de *inmates*. De lampen in het cellenblok werden gedoofd, de noodverlichting schoot aan.

Jorge tikte zachtjes tegen het gaas dat aan tralies was bevestigd. Eén, twee, drie, vier ... Klik. Zijn celdeur was ontsloten. Hij haalde diep adem. ‘Mijn slot is ontgrendeld! ¿*El tuyo también?* Die van jullie ook?’ schreeuwde hij. Hij schoof zijn celdeur een stukje open, maar bleef in zijn cel. Negen, tien, elf ...

Aan de andere kant van de galerij en naast hem kwamen gevangenen joelend uit hun cel. Het geluid zwol aan, als het gegrom van een beer die zijn vijand ruikt maar nog niet in het vizier heeft.

Jorge greep het traliewerk vast. Waar bleef het alarm?

Een schel geluid galmde door het blok, direct daarop sprong de verlichting weer aan. Bewaarders kwamen met getrokken pistool aangerend. De verbazing en angst in hun ogen stond in schril contrast met de triomfantelijke en moordlustige blik van de gevangenen. Precies zoals hij had verwacht, stormden de veroordeelden als kanonnenvlies op hun tegenstanders af. Hij glimlachte. De laatsten zullen de eersten zijn, de eersten zullen sterven.

Stoïcijns doortikkend keek hij naar het tafereel dat zich voltrok. Medegevangenen doken boven op bewaarders en ontfutselden hen hun wapens. Sommige bewaarders werden met één kogel gedood. Anderen werden eerst afgetuigd of in verschillende ledematen geschoten, net zolang totdat ze om hun genadeschot smeekten. De

slachtpartij deed hem niets. Bewaarders waren hufters, net als hun aanvallers.

Tweeënvijftig, drieënvijftig, vierenvijftig ... Aan de overkant stonden vier gedetineerden ook nog steeds in hun cel. De andere twee kon hij vanuit zijn positie niet zien. Hij was ervan overtuigd dat ook zij zich aan zijn instructies zouden houden. Hun vrijheid hing ervan af.

Zestig, eenenzestig ... De verlichting viel uit. Jorge knipte een kleine zaklamp aan, duwde zijn celdeur verder open en liep snel naar de dichtstbijzijnde vermoorde bewaarder. Hij pakte diens pistool en schoot twee keer in de lucht. 'Leg alle wapens neer en ga met je handen in je nek op de grond liggen. Wie niet gehoorzaamt, wordt gedood.'

Langzaam verstomde het lawaai.

Hij vuurde nog een keer. Om hem heen dansten de zaklampjes van zijn kompanen door de ruimte. Als het goed was, hadden ook zij nu een wapen. Nog even, dan zou de verlichting weer aangaan. Hij loste een laatste waarschuwingsschot. 'Ik herhaal: wapens op de grond en geen beweging.'

Plotseling baadde het cellenblok weer in het licht.

Vlug liet hij zijn ogen door de ruimte gaan. Zes gewapende metgezellen, allen Mexicaans net als hijzelf. Op de grond lagen medegevangenen en bewaarders. Zij die nog leefden lagen met hun handen in hun nek. Hij grijnsde. Simon, de meest sadistische van de bewaarders, leefde nog. Het kon niet mooier. Voor hem had hij nog een verrassing in petto. Vanuit zijn ooghoeken zag hij een bewaarder overeind komen. Hij richtte zijn pistool en schoot hem door het hoofd. 'Nog iemand die niet kan luisteren?' Het bleef stil.

Zijn kompanen kwamen stappend over de lichamen naar hem toe en raaptten onderweg de wapens op. Verderop zag hij het levenloze lichaam van de bewaarder die hen de zaklampjes had geleverd. De idioot had zijn leven verkocht voor tweehonderdvijftig dollar.

Een gedetineerde met een enorme tatoeage van een doodskop in zijn hals keek hem aan. 'Haal ons hier weg, Herreira.'

‘De laatste die ik zou meenemen, ben jij, Carter.’ Weer haalde hij de trekker over.

Carter greep naar zijn rechterbeen en schreeuwde het uit. Een bloedvlek nam bezit van de stof van zijn oranje overall.

Jorge keek rond. ‘Als ik je naam noem, sta je op en kom je naar me toe. Begrepen?’ Tevreden zag hij dat niemand durfde te reageren. ‘Bain!’

Een man met donker, stekelig haar kwam langzaam overeind, keek schichtig om zich heen en liep schoorvoetend zijn richting uit. ‘Beetje tempo. Volgende: Taylor.’

Hij noemde nog zeven namen. Ook zij voegden zich bij hem. Bij de laatste naam, Sattler, bleef het stil.

Een van zijn metgezellen tikte tegen zijn arm en wees naar rechts. Sattler lag met zijn hoofd in een plas bloed.

Jorges ogen dwaalden over de overgebleven gedetineerden. Een zwarte jongen staaarde hem apathisch aan. ‘Hoe heet jij?’

‘Porter. Robert Porter.’

‘Ben je nieuw?’

De jongen knikte. ‘Vanmiddag aangekomen.’

‘Waar zit je voor?’ Jorge zag aarzeling in zijn ogen en hief zijn arm.

‘Gewapende overvallen,’ zei de jongen snel.

‘Dan is dit jouw geluksdag.’ Hij gebaarde dat Porter mocht opstaan.

Vlug voegde de overvaller zich bij de uitverkorenen.

Jorge stapte op Simon af. ‘Opstaan!’

De bewaarder kwam langzaam overeind.

Hij pakte Simon bij zijn kraag en trok hem mee naar een muur vlak bij de plek waar zijn metgezellen stonden. ‘Op je knieën!’

Simon gehoorzaamde. ‘Ik ...’

‘Zwijg, *pendejo*.’ Jorge schoot hem in zijn hals. Bloed spoot vanuit de wond op zijn overall.

Het lichaam van Simon plofte neer.

Jorge boog voorover, stak zijn wijsvinger in de plas bloed die zich op de grond aftekende en schreef iets op de muur. Hij herhaalde

dit een paar keer, totdat zijn boodschap compleet was. Tevreden keek hij naar het resultaat. Hij wendde zich tot zijn kompanen. ‘We gaan.’

Schreeuwend openden de zes Mexicanen het vuur op alle overlevenden die op de grond lagen.

Jorge keek grijnzend toe. Dit was vanzelfsprekend de meest effectieve manier om die *yanquis* om te brengen. Zijn plan, dat hij ver voor zijn gevangenschap al in werking had gezet, zou echter een veel groter bereik hebben.

Het werd stil.

Hij keek rond. Geen overlevenden. Met gekromde wijsvinger gebaarde hij dat de rest hem moest volgen. Hij liep naar het stalen schuifhek dat het cellenblok afsloot. Ook dit was ontsloten. Snel ging hij verder. Pal achter het hek bevond zich de lodge van de bewaarders. Hij kon een glimlach niet onderdrukken. Even gluurde hij naar binnen. Tot zijn verbazing zag hij iemand in elkaar gedoken in de hoek zitten.

‘Kijk eens aan, de directeur in hoogsteigen persoon,’ zei hij grijnzend. Achter hem klonk er gelach en gejoel.

Enrico Rodriguez keek hem angstig aan en stak zijn handen omhoog. ‘Alsjeblieft, ik kan alles regelen wat je wilt.’

Jorge hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Alles? Echt?’

De directeur knikte. Het zweet stond op zijn voorhoofd. ‘Ja, ja, wat jij wilt.’

‘Ik wil je dochter neuken.’

De Mexicanen schaterden het uit.

‘Hoewel, dat kan ik natuurlijk ook zonder jouw toestemming doen.’ Hij hief zijn pistool en haalde de trekker over.

Enrico Rodriguez’ hoofd sloeg naar achteren en weer naar voren om vervolgens slap op zijn borst te blijven hangen.

‘Smerige hond.’ Jorge draaide zich om en liep de gang in. Nog twee keer tien meter en twee deuren, dan was hij vrij, weg uit dit ranzige hol, klaar om zijn plan verder ten uitvoer te brengen.

Hoelang had hij de plattegrond van de gevangenis bestudeerd? Gelukkig hadden ze hem niet in *Death Row* opgesloten, waar de

worst of the worst verbleven. Door de zware beveiliging daar zou ontsnappen een stuk lastiger zijn geweest, ondanks de hulp van buitenaf. In zijn cellenblok was het aantal bewaarders beperkt. Camera's hadden hier veel van het mensenwerk overgenomen.

Jorge glimlachte. De yanquis in de andere gedeelten van het complex moesten eens weten wat zich hier afspeelde. In tegenstelling tot zijn eigen cellenblok had hij in de rest van het complex alle sloten laten vergrendelen, zodat de bewaarders hun collega's hier niet te hulp konden schieten. Hij opende de voorlaatste deur en voelde zijn hart sneller kloppen. Zijn ontsnapping was slechts onderdeel van de strijd. De oorlog werd binnenkort uitgevochten.

Bij de uitgang beval hij de mannen naar de toegangspoort te lopen. Daar stond een zwarte, geblindeerde bus met draaiende motor klaar.

Hij duwde de deur open, stapte naar buiten en snoof de buitenlucht op. De geur van vrijheid. Of was het die van wraak?

SAN FRANCISCO

CALIFORNIË

VERENIGDE STATEN

Jim keek omhoog naar het gebouw waar zijn therapeute praktijk hield. Een asgrijze, betonnen gevel, zonder enige fantasie vormgegeven, een smoezelige entreepartij en een bellentableau met slechts enkele naamplaatjes, het merendeel kapot. De naam-aanduiding van Joyce Ravensworth was heel.

Hij keek op zijn smartwatch. 10.00 uur. Zijn vinger zweefde boven de bel. Soraya zou hem vermoorden als hij nu afhaakte. Ze had erop aangedrongen dat hij in therapie ging. Hij wist dat ze gelijk had: blijvend medicijnen slikken tegen zijn insomnia was niet de oplossing. En natuurlijk was het beter de oorzaak te achterhalen en aan te pakken. Maar durfde hij de confrontatie met zijn emoties aan? Zijn schuldgevoel ten opzichte van Stan? De competentiestrijd die hij nog steeds leek te voeren met zijn vader? Soraya had het treffend verwoord: in zijn werk schakelde hij zonder moeite tegenstanders uit, waarom zou hij zijn geesten dan niet kunnen verslaan? Want ze waren er, ondanks dat hij het liever ontkende. Hij haalde een keer diep adem en drukte op de bel.

‘Kom verder, ik zit op de eerste verdieping,’ klonk een vrouwenstem door de intercom. ‘De lift is stuk, u moet via het trappenhuis.’ Bijna tegelijkertijd ontgrendelde de deur.

De hal was nog deprimerender dan de buitengevel. Bruine schroten tegen de wand, spotjes die half uit het plafond hingen, een onbezette formica receptiebalie. Op het bovenblad lag een laag stof. Hij grinnikte. Of de receptioniste zat al enige tijd overspannen thuis of de schoonmaker had zelfmoord gepleegd. Hij keek rond. Rechts in de hoek was de deur naar het trappenhuis.

Bij de toegangsdeur van de kantoorverdieping werd hij opgewacht door de therapeute.

Ze stak haar hand uit. ‘Joyce Ravensworth.’

‘Jim Matteos.’ De foto had inderdaad gelogen. Een poging om haar pokdalige gezicht met make-up te verbloemen, was mislukt. Ook zag hij rimpels die de website verborgen hield. Joyce zou zijn werkelijke ik willen zien maar hulde zichzelf in een esthetische schijnwerkelijkheid. Dat beloofde wat.

‘Loop je mee naar mijn kamer?’ Zonder zijn antwoord af te wachten, draaide ze zich om en liep de gang in.

Zowel links als rechts in de gang waren de ruimtes leeg. Op een enkele deur stond nog de naam van de firma die er kantoor had gehouden.

Joyce hield in. ‘Hier is het.’

Jim stapte de praktijkruimte binnen en was verrast door het contrast met de rest van het gebouw. Witte meubels staken fris af tegen taupekleurige muren. De lichtgrijze vloerdelen waren strak tegen elkaar gelegd en combineerden uitstekend qua kleur. Het grote, geknoopte kleed dat aan de wand achter Joyce’ bureau hing, trok vooral zijn aandacht. Polospelers op paarden in beige, donkergrijze en zwarte tinten.

‘Neem plaats.’ Joyce maakte een handgebaar naar een stoel met lichtgrijze bekleding.

Jim legde het zwarte kussen opzij en ging zitten.

Ze pakte een blocnote en pen en nam plaats in de stoel tegenover hem. ‘Eerst wil ik graag een paar dingen van je weten.’

Hij knikte. Haar zakelijke houding gaf hem geen prettig gevoel. Moest een therapeut niet juist benaderbaar zijn? Plichtmatig gaf hij antwoord op haar vragen. Leeftijd: eenenveertig. Geboorteplaats: San Antonio, Texas. Ouders: Mexicaanse immigranten, allebei overleden. Burgerlijke stand: relatie. Kinderen: nee. Werk: niets waarover hij kon vertellen in verband met een beroepsgeheim.

‘Heb je broers of zussen?’

‘Eén jongere broer.’

‘Hoe heet hij?’

‘Stan.’

‘Heb je goed contact met hem?’

‘Hij is ook dood.’

Joyce’ gezicht bleef strak in de plooi. ‘Kun je aangeven waarom je hier bent?’

De demonen. Genesteld in zijn hoofd. Slopers van zijn innerlijke rust. ‘Ik slaap slecht.’

Ze stelde een paar vragen over zijn slaappatroon en wilde weten of hij medicijnen slikte. Daar antwoordde hij bevestigend op.

‘Heb je ooit hersenletsel opgelopen?’

Die vraag verraste hem. ‘Nee, hoezo?’

‘Insomnia kan ook door hersenbeschadiging worden veroorzaakt.’

Wat een onzin. ‘Geweldig, met die conclusie kan ik thuiskomen.’

Joyce bleef hem onverstoorbaar aankijken. ‘Kun je iets over de gezinssituatie van vroeger vertellen?’

Gezin. Toen hij jong was, had hij het woord opgezocht in de encyclopedie: *Gezin is de term voor alle samenlevingsvormen die een herkenbare sociale eenheid zijn, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steun en verzorging verlenen.* Hij had zich hierin op geen enkele manier herkend. Hij ging verzitten en deed verslag van zijn dominante vader, ex-straaljagerpiloot, invalide geraakt bij een oefenvlucht. Hij vertelde over zijn moeder die te bang en te labiel was om tegen zijn vader in te gaan, waardoor ze nooit voor hem en Stan opkwam. Hoe ze verslaafd raakte aan de alcohol, totdat haar lever het begaf met de dood tot gevolg.

‘En Stan?’

Hij zweeg.

‘Als je er niet over wilt praten, is het goed.’

Voor het eerst bespeurde hij enige emotie in haar stem.

Stan. Opnieuw zag hij het beeld van zijn broertje voor zich. De donkere steeg, de paarse vlekken op zijn rechterarm, met daartussenin de inscriptie. D E T T N en vlak daarachter I L. Tot op de dag van vandaag begreep hij niet waar de letters voor stonden. ‘Hij is overleden aan een overdosis drugs.’

De automatische piloot bij Joyce ging weer aan. ‘Wat voelde je bij zijn dood?’

Hij zuchtte. Hier was hij bang voor geweest. Steeds weer doorvragen. ‘Niet zo veel eigenlijk.’

Joyce vervolgde met een preek over verdriet, machteloosheid en woede. Volgens haar kon woede uiteindelijk zelfs tot destructief gedrag leiden en was boosheid vaak een dekmantel voor pijn, een signaal dat iets om aandacht vroeg. Hij liet haar relaas even bezinken. Destructief gedrag. Stan? Pijn, een roep om aandacht. Hijzelf?

Na een korte stilte pakte Joyce de draad weer op. ‘Heb je jezelf ooit toegestaan om verdriet te hebben over de dingen die er binnen het gezin zijn gebeurd?’

‘Weet ik niet, ik ben daar nooit bewust mee bezig geweest.’

‘Ben je gespannen?’

Hij voelde zijn irritatie toenemen. ‘Hoezo?’

‘Je ademt hoog en niet via je buik. Om tot innerlijke rust te komen, is het beter om laag in en uit te ademen. Leg je hand eens op je buik en adem diep in door je neus en blaas uit via je mond. Vier seconden inademen en vier seconden uit.’

Hij volgde haar instructies op. Het maakte geen verschil.

‘Dit kan je helpen om in slaap te vallen.’

Haar eerste advies na het bombardement aan vragen. ‘Oké.’

‘Zijn er de laatste tijd dingen veranderd in je leven?’

Hij liet een zucht ontsnappen. ‘Niet echt. Ik heb een tijdje vrijaf van mijn werk. Dat is het enige.’

Ze legde de blocnote en de pen op het tafeltje naast haar. ‘Het lijkt me goed om de therapie te starten. Je gaf bij je aanmelding aan bekend te zijn met EMDR?’

Jim schudde zijn hoofd. ‘Ik ben alleen bekend met de term.’

Joyce lichtte de methode toe: ‘EMDR wordt gebruikt bij het verwerken van trauma’s. De afkorting staat voor *Eye Movement Desensitization Reprocessing*. De behandeling helpt je om de emotionele lading bij een heftige herinnering te verminderen.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Maar, ik heb niets traumatisch meegemaakt.’

Ze keek hem indringend aan. ‘Jim, als je er niet voor openstaat, ben je vrij om te gaan.’

Hij dacht aan zijn belofte aan Soraya en knikte met tegenzin.

‘Sluit je ogen en concentreer je op je ademhaling. Probeer nergens aan te denken.’

Hoe kon iemand aan niets denken? Dat kon alleen als je sliep en zelfs dan waren er de demonen.

‘Blijf rustig ademen en probeer beelden van vroeger binnen te laten komen. Neem je tijd,’ hoorde hij Joyce fluisteren.

Niets van zijn thuissituatie schoot in zijn gedachten. Wel missies. Tegenstanders die hij had uitgeschakeld. Soraya’s broer, Hashim. Lopez Zapata, de Colombiaanse drugsbaron. Hij voelde een steek in zijn hoofd. Hij zag een donkere kamer met daarin een silhouet. Wie was dat? En waar was die kamer? Was dit een herinnering of dwaalden zijn gedachten gewoon af? Ingespannen probeerde hij het beeld scherp te krijgen.

‘Stop. Ik zie aan je fronsen dat je je te veel inspant. Kom rustig terug,’ zei Joyce.

Hij opende zijn ogen. Wat had hij gezien?

‘We gaan terug naar je jeugd. Op welke momenten waren jullie als gezin samen?’

‘Voornamelijk bij het avondeten.’

‘Kun je dat beeld beschrijven?’

‘Hoe bedoel je? We zaten gewoon aan tafel en aten.’

‘Waren dat fijne momenten?’

Jim kneepte in de armleuning van zijn stoel. ‘Nee, ook dan overheerste het dominante gedrag van mijn vader. En als er een discussie ontstond, ontaardde dat in geschreeuw van zijn kant, vooral tegen mijn moeder met als gevolg dat Stan begon te huilen. Niet echt een lollige bedoening dus.’

‘En wat deed jij in zo’n geval?’

Opnieuw voelde hij een steek.

‘Gaat het?’ vroeg Joyce.

Hij stak zijn hand op en deed zijn ogen dicht. Weer flitste het beeld van de kamer voorbij. Nu zag hij zichzelf op een bed liggen.

Er scheen een spaarzaam licht. Hij kon een kast en een stoel onderscheiden. Links van hem kwam iemand binnen door een deur. Het silhouet naderde en boog zich over hem. Het was een vrouw. Ze pakte zijn hand. *Ik ben Jelena*, fluisterde ze.

Jim startte de auto. Onder het mom van migraine had hij de sessie beëindigd. Het was niet gelogen. Zijn hoofd bonkte als een gek. Stapvoets reed hij langs het sombere gebouw dat uitstekend paste bij de grauwheid van zijn jeugd. Hij wilde niet nog eens zijn hele verleden overhoophalen. Dat hadden ze in het *California Health and Rehabilitation Center* al gedaan, de kliniek in Van Nuys vlak buiten Los Angeles waar hij de afgelopen maanden had verbleven om af te kicken. Hoe tweeslachtig kon drugs zijn? Stan was slachtoffer geworden van verslaving. Zelf dankte hij juist zijn leven aan het witte poeder, omdat het hem alert hield op de momenten dat het nodig was.

Een halfuur later doemde het pad van het strandhuis op. Hij parkeerde de Jeep in het zand naast de overkapping waar zijn quad stond en stapte uit. Hij moest hoognodig weer eens een ritje over het strand maken.

Soraya stond in de deuropening en wenkte hem. 'Kom snel. Dit moet je zien.'

Hij haastte zich naar binnen. De tv stond aan.

'Er is een grote groep gevangenen ontsnapt uit San Quentin,' zei ze.

Aandachtig luisterde hij naar het verslag van de reporter.

Zijn mobiele telefoon zoemde. William North, zag hij in het scherm. Hij nam op. 'Dit is het antwoordapparaat van Jim Matteos. Ik ben met verlof ...'

'Kappen met je geintjes, Jim. Neem de eerst mogelijke vlucht naar Washington,' zei North.

Stichting Dream4Kids geeft kinderen met een trauma weer
vertrouwen en energie om in dromen te geloven.

Met uw aankoop helpt u Stichting Dream4Kids met het
realiseren van unieke droomdagen.

www.dream4kids.nl

In Nederland krijgen jaarlijks 3.900 jongvolwassenen van
18 t/m 39 jaar (AYA's) de diagnose kanker. Dat verandert alles.
Met uw aankoop helpt u Stichting AYA Jong & Kanker Foundation
voor passende zorg voor jongvolwassenen met kanker.

www.ayafoundation.nl

JIM MATTEOS-REEKS

DE SARACEENSE SAMENZWERING

DE PAARSE ENGEL

HET VICARIUS GENOOTSCHAP

